

разграбили турския лагеръ (1829), главно съ цѣль да се *въоръжатъ*. За въоръженитѣ българи отъ Сливенъ до Котелъ, между които имало дѣца и старци, пишатъ англичанитѣ *Кепелъ*, *Слейдъ*, *Джокмъсъ* и т. н. Русинътъ *Липранди* споменува за сливенското съдѣйствие, оказано на руситѣ, а *Молтке* нарича послѣднитѣ *сливенски съюзници*. Всичко това говори, че Сливенъ още отъ 1827 г. става мѣтило и центъръ на едно революционно движение. Идеята е била, што съ идването на руситѣ сливенското население да се подигне, да повлѣче съ себе си българитѣ по Балкана и забие знамето на свободата въ Търново. За това изрично пише и Раковски, когато говори за вуйчо си *Капитанъ Мамарчевъ*, който дѣйствително се е готвѣлъ за водителъ на това възстание. Много данни ни липсватъ, за да хвърлимъ свѣтина върху сношенията на сливенци съ руситѣ прѣди самата война и въ свръзка съ тѣй готвеното възстание.

Нѣкои отъ горнитѣ англичани, които не сж познавали българитѣ и сж посѣтили Сливенъ слѣдъ руското идване тукъ, пишатъ, че въоръжаването на сливенци и селата между Сливенъ и Котелъ е станало по руска инициатива. Даже *Слейдъ* мисли, че *Дибичъ*, още прѣди да влѣзе въ града, е намѣрилъ за необходимо да приведе въ революция населението (whom it was necessary to draw into revolt), обаче сж щия той забѣлѣзва, че *българитѣ тукъ сж били готови за великия ударъ* (all was prepared for striking the grand blow).

Слейдъ отива даже до тамъ, че твърди какво *Дибичъ* е агитиралъ за революция не само между българитѣ, но и между турцитѣ, за да съборѣли реформитѣ на султанъ Махмудъ!

За насъ е важно обаче, че тукашнитѣ българи сж били *даже въ открито възстание* (the christians were in open revolt). По-интересенъ е *Слейдъ* въ втората часть на труда си, дѣто като повтаря, че всички българи между Сливенъ и Котелъ били въоръжени (they were all armed), прибавя, че българитѣ до 1829 г. били мирни, но отъ тогава нататъкъ станали едни отъ най-размирнитѣ елементи въ Турция (jarring elements of the Ottoman Empire).

Сливенци сж били увѣщавани отъ *Дибича*, и въобще отъ руситѣ, да кротуватъ „та може да се направи нѣщо и за тѣхъ.“ Това се подчертава отъ факта, че слѣдъ сключването на *Одринския миръ* (септември 1829 г.) *тѣ се разочаровали*, тѣй като за българитѣ тукъ не се прѣдвиждали никакви свободи.

Тѣй или иначе, прѣзъ развоя на събитията отъ 1827 г. до 1830 г. сливенци систематически сж готвели възстание, начело на което щѣлъ да застане *Капитанъ Георги Мамарчевъ Бююклу*. (Роденъ въ Котелъ 1776 г., капитанъ отъ рус-